

ΤΙΚΤΕΔΕΝΙΚΑ||ΟΙΣΚΕΙΝΙΟΝΕΓΔΕΦΙΛΛΙΠΠΟΥ
ΥΙΟΥΤΩΝΟΣΙΩΝΑΛΓΙΑΣΕΝΚΤΕΡΕΩΝ
5 ΤΟΙΓΑΡΚ|ΗΤΑΙΕΙ|ΑΔΑΜΑΝΘΥΙΤΟΥΤΟΠΑΡΑΙΔΑ
ΕΙΠΕΝΟΤΩΔΙ|ΝΩΝΓΑΙΔΟΣΕΧΕΙΧΑΡΙΤΑΣ

Ἄδιστας Μενέδημος ἦν πόσις· ἤροσε δ' αὐ[τ']ἄν
Βούτιχος· Αἰανὴ κρῦψε καταφθ[ιμέν]αν·
Τίκτη δ' ἐνὶ κλ[ήρ]οις Κερκίνιον· ἐγ δὲ Φιλίππου
υἱοῦ τῶν ὀσίων ἀ[ντ]ίασεν κτέρεων.

5 Τοίγαρ Κ[ρ]ηταιεὶ Ῥαδαμάνθου τοῦτο παρ' Αἰῖδα
εἶπεν, ὅτ' ὠδ[ε]ίων παιδὸς ἔχει χάριτας.

Ἦτοι ὁ Μενέδημος ἦν σύζυγος τῆς Ἄδιστας, ὁ Βούτιχος ἠροτρίασε τὸν αὐλακα, ὅστις ἐκουφόρησεν αὐτήν, ἢ γῆ Αἰανὴ ἐκάλυψεν αὐτήν μετὰ θάνατον. Οἱ ἀγροὶ τοῦ Κερκίνιου ἐγέννησαν αὐτήν καὶ τῇ φροτίδι τοῦ Φιλίππου, υἱοῦ, εὔρε τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ὀσίας κηδείας. Διὰ τοῦτο ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ Ἄδου εἶπεν εἰς τὸν Κρῆτα Ῥαδάμανθον ὅτι, ἔλαβε παρὰ τοῦ υἱοῦ τῆς τὴν γλυκειὰν ἀνταμοιβὴν τῶν θλίψεων τῆς μητρότητος.

Ταύτην ἐδημοσίευσε καὶ ὁ Kaibel ὑπ' ἀρ. 514· περὶ ἧς λέγει «ferae Ch. n. Saeculi epigramma elegantissimum correctum ab editore». Εἰ καὶ οὐδεμία ὑπελείφθη ἀμφιβολία περὶ τῆς πόλεως Αἰανῆς ἐκ τῆς προηγουμένης ἐπιγραφῆς, ἐν ἣ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα αὐτῆς, οὐχ ἤττον ὁμως καὶ ἐκ τῆς δευτέρας ταύτης ἐπιγραφῆς, ἀρχαιοτέρας τοῦ μνημείου Φλαουίου τίθεται ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ἡ ὑπαρξίς αὐτῆς ἐν ταύτῃ τῇ θέσει.

Πάντα δὲ τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα ὀνόματα εἰσὶν Ἑλληνικὰ καὶ τὰ γράμματα ὠραῖα καὶ ἐπιμεμελημένα. Ἐγγεγλυμμένη δ' ἐστὶν ἐπὶ στήλης ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ἧς τὸ ἄνω μέρος κατὰ μέγα μέρος ἐφθαρμένον, παρίστησι μίαν νεκρικὴν σκηνήν. Τὸ δὲ περιεχόμενον αὐτῆς ἐστὶν ἐπιτάφιον γυναικὸς καλουμένης Ἄδιστας, ἐν στοίχοις ἐλεγειακοῖς, ἐν οἷς φέρεται καὶ τὸ τῆς πόλεως ὄνομα ὀρθῶς γεγραμμένον Αἰανὴ κατὰ τὴν γραφὴν Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου. Τὸ Κερκίνιον, ἡ πατρίς τῆς Ἄδιστας, κατὰ τὸν Λίβιον ἐκεῖτο παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Βοιθηίδος λίμνης ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἐντεῦθεν ἤδη ἐξηγεῖται ὅτι ἡ Ἄδιστα ἦν Θεσσαλή, ὑπανδρευθεῖσα ἐν Αἰανῇ τῆς Ἑλιμείας. Ἐν τοῖς δυοῖν τελευταίοις στίχοις ὁ γενόμενος διάλογος μεταξὺ τῆς Ἄδιστης καὶ τοῦ κριτοῦ τῶν νεκρῶν Ῥαδαμάνθου προΐόν ἐστὶ τῆς χυδαίας συνθηείας τῆς ἐπιγραφικῆς ποιήσεως. Ἡ μικρὰ αὕτη σκηνὴ ἀνταξία ἐστὶν ἰδιαιτέρας προσοχῆς ἐν χώρᾳ, ἐν ἣ ἡ ἐπικοινωνία μετὰ τοῦ ὑπογείου κόσμου ἀπετέλει μέρος τῆς ἐπιτοπίου θρησκείας. Φαίνεται δὲ ὅτι ὑπῆρχεν ἔτι ἐκεῖ τοῦλάχιστον μία ποιητικὴ ἐπινόησις τῆς

